

Arrest

nr. 73 214 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek te zijn van origine. U werd in 1978 geboren in het dorp Mahale Rais in Ghazni. Toen u twaalf jaar oud was, verhuisde u met uw ouders naar het dorp Binisang van het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. U ging er zeven jaar naar school en werkte nadien als kleermaker in de stad Ghazni. U trouwde met uw echtgenote S. A. (...) (OV 09/12833) een paar maanden voor het einde van het talibanregime. Uw echtgenote was echter al ten huwelijk gevraagd door Mullah M. (...), een voormalig talibancommandant die onder het regime van Karzai werkte voor de inlichtingendienst. Op een avond, zo'n anderhalf jaar na jullie huwelijk, werd er op de deur geklopt. Het waren mensen die werkten voor Mullah M. (...). Ze schoten uw broer neer en hij stierf.

Uw vader vond hierop dat het te gevaarlijk was geworden in Binisang en jullie familie verhuisde naar Bakawol. Ongeveer anderhalf jaar later werd uw vader neergeschoten door onbekenden toen hij onderweg was van Kabul naar Ghazni. Uw moeder vond dat het voor u te gevaarlijk was geworden en zei u naar Pakistan te gaan. U verbleef vervolgens twee en een half jaar in Peshawar, waar u ook als kleermaker werkte. U ging anderhalve maand naar huis omdat u uw vrouw en gezin miste, maar keerde nadien terug naar Pakistan omdat uw moeder dit wilde. Na opnieuw twee en half jaar kwam u terug, rond maart 2008. U werd echter ontvoerd, samen met uw vrouw door Mullah Mahoudi. Jullie werden gedurende een maand vastgehouden in een stal, maar wisten te ontsnappen. Jullie verbleven nog twee dagen bij de zoon van uw tante in Lashmak alvorens het land uit te vluchten. U werd onderweg van uw vrouw gescheiden.

U diende een asielaanvraag in in Hongarije, maar reisde door naar Duitsland. U werd teruggestuurd naar Hongarije en diende een nieuwe asielaanvraag in, maar u wilde bij uw vrouw en kinderen zijn en keerde terug naar Iran. Van daaruit vluchtte u opnieuw naar België, waar u asiel aanvroeg op 3 maart 2009.

Op 2 juni nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. Deze beslissing werd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 8 november 2010 waarna zowel u als uw echtgenote opnieuw gehoord werden op het CGVS.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara voor, een trouwboekje, een brief van het Rode Kruis en een attest van de Afghaanse ambassade in Iran en een verklaring van de mensen van uw dorp.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Er dient op de eerste plaats op gewezen te worden dat u door weinig coherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen af te leggen omtrent uw verblijfplaatsen de laatste jaren, geen zicht biedt op uw werkelijke leef- en verblijfsituatie. U verklaarde bij uw eerste gehoor getrouwd geweest te zijn en anderhalf jaar na uw huwelijk verhuisd te zijn met uw familie naar Bakawol (gehoorverslag CGVS I, p. 6). In Bakawol verbleef u dan nog anderhalf jaar, waarna u problemen kreeg en naar Pakistan vertrok (gehoorverslag CGVS I, p. 6). U verbleef twee en half jaar in Pakistan en kwam dan voor anderhalve maand terug naar huis (gehoorverslag CGVS I, p. 9). Nadien zou uw moeder u dan opnieuw naar Pakistan hebben gestuurd om veiligheidsredenen en dan heeft u nog eens ongeveer twee of twee en half jaar in Pakistan gebleven, waarna u toch weer zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS I, p. 6 en p. 9).

Bij uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u trouwde in 1381 (2002), na uw huwelijk naar Bakawol verhuisde en daar drie jaar geleefd heeft (gehoorverslag CGVS II, p. 3). Nadien zou u problemen hebben gekregen en zou uw moeder u hebben gedwongen naar Pakistan te gaan (gehoorverslag CGVS II, p. 3). Daar verbleef u dan ongeveer twee jaar en acht of negen maanden, waarna u terugkeerde naar Bakawol (gehoorverslag CGVS II, p. 3). U bleef echter maar een tweetal weken omdat uw moeder wilde dat u terugkeerde naar Pakistan (gehoorverslag CGVS II, p. 3). U keerde terug en verbleef er ongeveer twee maanden en half, keerde terug naar Bakawol en kreeg daar te maken met de ontvoering en bijbehorende problemen (gehoorverslag CGVS II, p. 3-4). Dit zijn wel zeer grote tegenstrijdigheden in uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen van de laatste jaren.

Niet alleen blijkt u zichzelf tegen te spreken, maar u spreekt ook uw echtgenote tegen wat betreft de data van terugkeer en vertrek naar Pakistan. Zo gaf uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor aan dat u drie en half jaar in Pakistan verbleef en dan twee weken naar huis keerde (gehoorverslag CGVS Ahmadyar I, p. 9), terwijl u beweerde twee à twee en een half jaar in Pakistan te zijn geweest alvorens naar huis te keren voor anderhalve maand (gehoorverslag CGVS I, p. 6).

In het licht van deze tegenstrijdigheden kan er overigens op gewezen worden dat het wel erg merkwaardig is dat u uw echtgenote, moeder en kind zomaar aan hun lot zou hebben over gelaten in de regio waar zowel u als uw echtgenote zoveel problemen zou hebben gekend. De redenen die u hiervoor opgeeft zijn dat uw moeder en vrouw niet meewilden, dat het klimaat te warm was en dat het te duur

was om iets groters te huren (gehoorverslag CGVS I, p. 7). Als uw familie werkelijk in de moeilijke situatie verkeerde die u schetste, kunnen deze argumenten bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Dat u, een volwassen Afghaanse man, zomaar de vrouwelijke familieleden waar u voor verantwoordelijk bent achterlaat bij een 'huisbaas' is gezien de Afghaanse context waar vrouwen doorgaans beschermd worden door hun mannelijke familieleden zo weinig plausibel dat het ongeloofwaardig wordt. De lacunaire kennis die uw echtgenote tentoonspreidt over haar regio van afkomst kan allicht verklaard worden door het feit dat u ze niet alleen achtergelaten heeft in Afghanistan.

Verder zou u - zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor - geen enkel contact hebben gehad met uw vrouw en moeder toen u in Pakistan was (gehoorverslag CGVS I, p. 7). Als weinigzeggende reden hiervoor geeft u dat niemand wist dat u in Pakistan was (gehoorverslag CGVS I, p. 7). Bovenstaande verklaringen zijn bovendien weer tegenstrijdig met de verklaringen die uw deed tijdens uw tweede gehoor, toen u plots toch verklaarde contact te hebben gehad met uw moeder en echtgenote (gehoorverslag CGVS II, p. 5). U zou immers brieven hebben meegegeven aan mensen uit uw regio die op bezoek kwamen (gehoorverslag CGVS II, p. 5). Merkwaardig genoeg blijkt uw echtgenote van deze correspondentie dan weer totaal niet op de hoogte te zijn (gehoorverslag CGVS Ahmadyar I, p. 12). Naast het feit dat het wel zeer merkwaardig is dat u al deze tijd vertrekt en nauwelijks contact houdt, is het ook wel zeer opmerkelijk dat u ook de situatie en ontwikkelingen in uw herkomstregio niet volgde toen u in Pakistan was (gehoorverslag CGVS II, p. 6). U verklaarde zelf dat u naar de radio luisterde in Ghazni, meer bepaald naar de lokale radio Ghaznavian, BBC en Voice of America (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Toen u in Pakistan was, volgde u de situatie in Ghazni echter niet (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Uw eigen verklaring hiervoor was dat waar u werkte, jullie geen toegang tot media hadden en er geen radio of TV was; tijdens de dag werkten jullie en 's nachts sliepen jullie (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Gezien het beperkte contact dat u had met het thuisfront en het feit dat u wel degelijk de media zou hebben gevolgd toen u in Ghazni zelf was, is het wel zeer opmerkelijk dat u deze niet meer blijkt te volgen nadat u uw familie had achtergelaten in uw zeer volatiele vermeende geboorteregio.

Wat betreft uw activiteiten tijdens uw verblijf in Pakistan blijkt u zich tegen te spreken. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u in Pakistan werkte in een winkel waar je kleding kan maken (gehoorverslag CGVS I, p. 6), terwijl u tijdens uw tweede gehoor, verklaarde dat u werkte in een tapijtweverij waar soms ook handtassen worden gemaakt (gehoorverslag CGVS II, p. 5). Opmerkelijk genoeg blijkt zelfs uw echtgenote geen idee te hebben van wat u eigenlijk deed in Pakistan. Toen zij daarnaar gevraagd werd tijdens het eerste gehoor, antwoordde zij immers: "Ik weet het niet precies, misschien ook kleren maken" (gehoorverslag CGVS II, p. 12). Het moge duidelijk wezen dat van een ongeschoolde Afghaanse vrouw geen gedetailleerde weergave kan verwacht worden van de agenda van haar echtgenoot, maar dat uw echtgenote zelfs niet bij benadering zou kunnen zeggen wat u ongeveer deed terwijl u jarenlang in Pakistan verbleef, is wel zeer merkwaardig. U beweert dat uw vrouw en moeder leefden van het geld dat zij ontvingen van de verhuur van uw winkel in Ghazni (gehoorverslag CGVS II, p. 5). Uw vrouw blijkt hier echter niets over te weten. Zij had namelijk verklaard niet te weten van welk geld haar gezin overleefde en dat u misschien geld stuurde naar uw moeder en dat zij daarvan overleefden (gehoorverslag Ahmadiar Shamsia p.12).

De documenten die u voorlegde en die een indicatie zouden kunnen zijn van uw verblijf, doen hierover echter verdere vragen rijzen. Zowel uw taskara als uw trouwboekje blijken te zijn afgehaald in de stad Kabul (zie documenten). U verklaarde dat u een trouwboekje ging halen in Kabul omdat u nadat u problemen kreeg, moest bewijzen dat uw echtgenote werkelijk uw echtgenote was (gehoorverslag CGVS II, p. 10). Opmerkelijk hieraan is dat u trouwde net voor de val van het talibanregime (gehoorverslag CGVS II, p. 4). U zou dan anderhalf jaar later, na de val van het talibanregime dus, pas problemen hebben gekregen. Toch blijkt u te beschikken over een huwelijksboekje dat afgeleverd werd door de taliban in Kabul. Ook uw taskara werd afgehaald in de stad Kabul, om voor u onbekende redenen (gehoorverslag CGVS I, p.3). Hieruit dient te worden afgeleid dat u ook over uw documenten, weinig coherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Wat betreft de getuigenverklaring van de rechtbank, dient te worden benadrukt dat deze weliswaar stelt dat uw ouders in Binisang geleefd hebben en dat u momenteel in België verblijft, maar opmerkelijk genoeg ook vanuit een adres in Kabul werd opgestuurd. U legde een brief neer die uw schoonzus u zou hebben gestuurd vanuit Ghazni. Een dergelijk document toont, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent uw verblijfplaatsen en u wel zeer fragmentarische kennis van uw herkomstregio (zie infra), niet aan dat u of uw echtgenote daar werkelijk geleefd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Ook wat betreft de laissez passer die u voorlegde uit Iran dient te worden opgemerkt dat deze hiertoe geen sluitend bewijs vormt.

Bovenstaande vaststellingen doen vragen rijzen omtrent uw algehele geloofwaardigheid, uw beweerde verblijfplaatsen, statuut en activiteiten van de laatste jaren voor uw vertrek naar België. Deze twijfels

worden ernstiger door de gebrekkige kennis die zowel u als uw echtgenote vertoonden over de regio waar jullie stelden te wonen.

Vooreerst dienen er een aantal vraagtekens geplaatst te worden bij uw regionale geografische kennis. Toen u bijvoorbeeld werd gevraagd naar districten in de provincie Ghazni, gaf u aanvankelijk uw eigen district (Khwoja Umari), en Jaghatu (gehoorverslag CGVS I, p. 10). Met andere woorden twee van de zestien districten die Ghazni rijk is (zie informatie administratief dossier). U voegde eraan toe dat er veel districten zijn, maar dat u de namen niet kent (gehoorverslag CGVS I, p. 10). Aangezien u in Ghazni naar school zou geweest zijn en u een winkel zou hebben gehad in Ghazni stad, u bovendien ook naar de radio luisterde, kan van u toch verwacht worden dat u misschien iets beter op de hoogte bent van de districtnamen in uw geboorteregio.

Er werd u tijdens uw tweede gehoor gevraagd naar Sher Alim Ibrahimi, voormalig gouverneur van Ghazni (gehoorverslag CGVS II, p. 8). U zei hierop: "Ik ken Sher Alam dat was een gouverneur van Ghazni..., nee districtshoofd" (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Op de vraag van welk district, antwoordde u: "Nee, het was een gouverneur van Ghazni" (gehoorverslag CGVS II, p. 8). U kon niets meer over hem vertellen, behalve dat hij Patan verving als gouverneur van Ghazni en dat zijn achternaam zou Khial Bial zijn geweest (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Op de vraag of hij iets speciaals gedaan heeft voor Ghazni, antwoordde u "Nee, het waren allemaal dieven" (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Ook dit is vrij weinig informatie voor een omstreden provinciegouverneur (zie info administratief dossier). Ook zijn afgevaardigde, Haji Kazim Alayar gaf u spontaan op en u voegde eraan toe dat hij van Jaghatu was en dat u hier in België gehoord heeft dat hij stierf aan een zelfmoordaanslag (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Hij zou diensten gedaan hebben voor Ghazni (gehoorverslag CGVS II, p. 9). Op de vraag dan een voorbeeld te geven van die diensten, gaf u een zeer algemeen antwoord: "Hij had goede relaties met de mensen en als mensen naar hem gingen, dan reageerde hij heel snel als ze iets van hem wilden, hij was niet corrupt en was niet om te kopen" (gehoorverslag CGVS II, p. 9).

U werd tijdens uw eerste gehoor ook de vraag gesteld of uw district, Kwhoja Umari, altijd zo had geheten (gehoorverslag CGVS I, p. 6), waarop u antwoordde "Het was altijd dezelfde naam, Kwhoja Umari" (gehoorverslag CGVS I, p. 6). Dan is het toch wel zeer opmerkelijk dat u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat het door iedereen Khwoja Umari wordt genoemd, maar dat de officiële naam Bahrame Shahid is (gehoorverslag CGVS II, p. 3). Plots spreekt u ook niet meer enkel over Bakawol, de naam die zowel u als uw echtgenote steeds vermeldde tijdens het eerste gehoor, maar heeft u het over Jelawgir (gehoorverslag CGVS II, p. 3).

Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u correct bevestigde dat er internationale troepen gelegerd zijn in Ghazni en dat het gaat om Polen (gehoorverslag CGVS II, p. 10). Het is echter zo dat de Polen het bevel overnamen in oktober 2008, terwijl u verklaarde dat u ergens begin 1387, Afghanistan verliet (u denkt hamal, hetgeen overeenkomt met maart april 2008) (gehoorverslag CGVS I, p. 9; informatie administratief dossier). Het hoeft geen verder betoog dat u deze kennis niet heeft opgedaan tijdens uw beweerde verblijf in Afghanistan. Bovendien blijkt uw informatie ook niet correct, daar u aangaf dat de Poolse troepen er zouden geweest zijn sinds de overgangsregering (gehoorverslag CGVS II, p. 11; zie informatie administratief dossier).

Na de dood van uw broer zou u verhuisd zijn van Binisang naar Bakawol. U kan echter niet zeggen welke dorpen u tegenkomt wanneer u van het ene naar het andere dorp gaat (gehoorverslag CGVS, I p. 6). Wanneer u gevraagd werd buurdorpen te geven van Binisang, de plaats waar u zeven jaar naar school bent geweest en geleefd heeft van uw twaalfde tot uw vijventwintigste ongeveer, gaf u een enkel dorp, Denial, en verder de naam van een district, Jaghatu en van een provincie, Wardak en "aan de andere kant het centrum van de provincie Ghazni" (gehoorverslag CGVS, I p. 6). Dit is wederom wel een zeer beperkte informatie. Tijdens uw gehoor werd u ook gevraagd waar Bakawol lag en dan antwoordde u dat het een wijk is van de stad Ghazni (gehoorverslag CGVS I, p. 6). Het zou volgens uw verklaring twee uur verwijderd zijn van uw geboortedorp, Binisang (gehoorverslag CGVS, p. 6). Toen u de vraag werd gesteld "Welke dorpen komt u tegen als u ernaar toe gaat?", antwoordde u: "Je komt tegen zeven of acht wijken, maar ik weet niet zeker de namen van die wijken...ze hebben verschillende namen Akhazi is de naam van een van de wijken en de rest weet ik niet ze hebben gewoon verschillende namen" (gehoorverslag CGVS I, p. 6). Dat het geven van een aantal wijken tussen uw geboorteregio en de streek waar u dan, naargelang uw verklaringen anderhalf à drie jaar gewoond zou hebben, een probleem oplevert, doet verbazen. U leefde er immers een groot deel van uw leven, liep er school en u had een vrij publiek profiel als uitbater van een winkel in de stad Ghazni.

De kennis die u plots tentoon blijkt te spreiden tijdens uw tweede gehoor komt erg ingestudeerd over (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Er werd u gevraagd wie de gouverneur was toen u wegging en toen verklaarde u dat het Faizan Faizani of Patan was (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Deze mannen hadden een ambtstermijn van 19/09/2006 tot 18/09/2007 (Patan) en 18/09/2007 tot 03/03/2008 (Faizan). In geen enkele van de versies die u bracht met betrekking tot het moment van uw eerste vertrek vanuit Afghanistan naar Pakistan, blijken de data overeen te komen met de ambtstermijnen van deze personen. Aanvankelijk situeerde u uw vertrek immers veel vroeger en de laatste datum die u gaf, was in 2004.

Toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd wie de macht had in uw regio nadat u vertrok naar Pakistan zei u: "de overheid, de gewone overheid" (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Op de vraag wie dan precies, antwoordde u dat er politiecommandanten waren in de stad Ghazni, commandant Sarjang en Khalil Bakthiyar, dat dat belangrijke commandanten waren (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Toen u gevraagd werd of u iets meer over hen kon vertellen, antwoordde u: "Ik hoorde alleen die namen, ik weet er niet veel van ik heb ze niet gezien" (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Gelet op de Afghaanse context, waarin dergelijke machtsfiguren een reële en ingrijpende invloed hebben op het dagelijks leven van de burgers, kan toch verwacht worden dat u iets meer kan vertellen over de context waarin u de namen hoorde.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een

kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel brengt verzoeker kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Verzoeker verklaart het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing en wil deze motieven weerleggen.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.1.2. De Raad stelt vast dat haar arrest 50 900 van 8 november stelt dat het asielrelaas van verzoeker en zijn echtgenote “op een aantal cruciale punten iedere geloofwaardigheid ontbeert.”

“2.4. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij Mullah M., een voormalig Talibancommandant die onder het regime van Karzai werkte voor de Afghaanse geheime dienst Khad. Mullah M. zou voor verzoekers huwelijk een huwelijksaanzoek hebben gedaan aan diens echtgenote. Een aantal jaar na verzoekers

huwelijk zou hij echter problemen hebben gekregen met Mullah M., die naar verzoekers huis zou zijn gekomen. Er zou een woordenwisseling zijn ontstaan waarbij verzoekers broer werd neergeschoten. Verzoekers vader vond hierop dat het te gevaarlijk was geworden in Binisang en verzoekers familie verhuisde naar Bakawol in Ghazni. Twee jaar na de moord op zijn broer zou ook verzoekers vader zijn neergeschoten door onbekenden toen hij onderweg was van Kabul naar Ghazni. Verzoekers moeder vond dat het voor hem te gevaarlijk was geworden in Afghanistan en raadde hem aan naar Pakistan te gaan, waar verzoeker – uitgezonderd anderhalve maand waarin hij naar huis terugkeerde omdat hij zijn gezin miste – in totaal vier of vier en half of vijf jaar (administratief dossier, stuk 3, p. 6) verbleef en werkte als kleermaker. Na zijn terugkeer naar Afghanistan, omstreeks maart 2008, zou hij samen met zijn echtgenote zijn ontvoerd door Mullah M.. Zij zouden gedurende een maand zijn vastgehouden maar wisten te ontsnappen. (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 11).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er allerm minst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken daar zijn relaas op een aantal cruciale punten iedere geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip waarop zijn voorgehouden problemen met Mullah M. zouden zijn begonnen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat drie jaar na zijn huwelijk enkele mannen van Mullah M. naar zijn huis kwamen en vroegen waarom hij een huwelijksaanzoek had gedaan aan zijn vrouw want Mullah M. had haar namelijk ook een aanzoek gedaan. Er ontstond een woordenwisseling en zijn broer werd neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen situeerde verzoeker dezelfde feiten evenwel één of anderhalf jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en p. 11).

Voorts geeft verzoeker geen valabele uitleg waarom Mullah M. hem en zijn echtgenote gedurende ruime tijd ongemoeid zou hebben gelaten en hen pas na één tot anderhalf jaar dan wel drie jaar zou zijn beginnen lastigvallen. De uitleg die verzoeker in dit verband geeft, namelijk "De mullah deed zijn aanzoek voor ik mijn aanzoek deed. Ik was hiervan niet op de hoogte. Ten tijde van ons huwelijk was de situatie van de taliban niet goed. Drie jaar later stonden ze steviger in hun schoenen en begon hij ons lastig te vallen.", kan geenszins overtuigen. Verzoeker verklaart immers negen jaar geleden te zijn gehuwd, onder het Talibanregime (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4). Hij situeert de val van de Taliban zes maanden tot een jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Het is dan ook niet logisch dat de Taliban na de val van hun bewind "steviger in hun schoenen" zouden hebben gestaan dan op het ogenblik waarop zij de macht uitoefenden.

2.5.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van het overlijden van zijn broer en zijn vader. Wat betreft de moord op zijn vader, stelt de Raad overigens vast dat verzoekers verklaringen dienaangaande uitermate vaag en weinig doorleefd zijn. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor "Wanneer is hij gestorven? Toen ik in Bakawol was voor ik naar Pakistan ging ongeveer zes jaar geleden, voordat ik naar Pakistan vertrok. Weet u jaar of maand? Nee, dat weet ik niet... want toen hij werd doodgeschoten was de man van mijn tante heeft hem begraven en hij heeft alles zelf gedaan en daarna hebben wij gevraagd waarom mijn vader niet thuis en dan heeft hij verteld jouw vader is dood en zij hebben hem doodgeschoten en hij zei hebben pijn en ik heb alle dingen zelf geregeld en hij is niet meer hier, hij is gewoon dood. Waar? Tussen de provincie Kabul en Ghazni in Shasme Salar en die auto van hen stopte daar om iets te eten en na de pauze wilden ze vetrekken en heeft die man hem doodgeschoten. Weet u wie hem doodschoot? Die chauffeur heeft gewoon het lichaam gebracht aan de man van mijn tante en die chauffeur heeft verteld dat zij hebben gepauzeerd en dan kwamen er gwapende mannen en ze schoten en daarna zijn ze weg en we weten niet wie het gedaan heeft. U weet niet waarom? Wij weten niet zeker ik denk dat die mensen die mijn broer hebben doodgemaakt en we hebben problemen met die mensen we denken dat dezelfde mijn vader heeft doodgeschoten of iemand anders, we weten niet zeker." (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Dat verzoeker niet meer informatie weet te verstrekken over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven zou zijn gekomen zet de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

Bovendien acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn familie pas na de begrafenis op de hoogte zouden zijn gebracht van het overlijden van zijn vader en dat zij niet bij de begrafenis betrokken of aanwezig zouden zijn geweest. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste aanwijzing bijbrengt die zijn stelling dat de moord op zijn vader verband houdt met zijn eigen vervolgingsvrees zou kunnen ondersteunen. Zijn beweringen in dit verband zijn immers louter gesteund op vermoedens en speculaties van zijnentwege.

2.5.4. Na de dood van zijn vader zou verzoeker op aandringen van zijn moeder naar Pakistan zijn gevlucht. De Raad acht het onbegrijpelijk dat verzoeker in de door hem geschetste omstandigheden zijn echtgenote en kind én zijn moeder, die ondertussen weduwe zou zijn geworden, alleen zou hebben

achtergelaten in Afghanistan. Dit klemt des te meer daar het conflict met Mullah M., dat de oorzaak zou zijn geweest van verzoekers vlucht, precies om verzoekers echtgenote draaide zodat ook zij gevaar liep. Verzoekers uitleg "De reden waarom zij daar gebleven zijn was dat mij moeder daar wilden blijven en ze zeiden we zijn vrouwen en we blijven altijd thuis, dat is geen probleem en ten tweede het was er veel te warm en ten derde ik had niet de mogelijkheid een huis te huren en zo..." (administratief dossier, stuk 3, p. 7) kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Evenmin acht de Raad het plausibel dat verzoeker vanuit Pakistan nooit contact zou hebben opgenomen met zijn familie (administratief dossier, stuk 3, p. 7) om zich ervan te vergewissen dat met hen alles in orde was en zij geen problemen ondervonden. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij inderdaad geen contact had met zijn familie terwijl hij in Pakistan verbleef, enerzijds omwille van de praktische moeilijkheden en anderzijds om de veiligheid van zijn familie niet in het gedrang te brengen. Met deze uitleg slaagt verzoeker er echter niet in een afdoende en aanvaardbare verklaring te bieden voor de vaststelling dat hij zijn gezin volledig aan zijn lot zou hebben overgelaten en hij zich zelfs niet de moeite zou hebben getroost om contact met hen te zoeken.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat, wat betreft verzoekers verblijf in Pakistan, zijn verklaringen niet overeenstemmen met deze van zijn echtgenote. Gevraagd hoe lang hij in Pakistan is gebleven verklaarde verzoeker immers "Eerste keer twee of twee en half jaar gebleven in Pakistan en daarna terug voor een maand of anderhalve maande naar huis en daarna terug naar Pakistan, in totaal vier of vier en half of vijf jaar ik weet het niet in Pakistan gebleven." (administratief dossier, stuk 3, p. 6). In strijd hiermee verklaarde zijn echtgenote "(...) Toen is mijn man naar Pakistan gegaan en hij bleef daar voor drie of drie en een half jaar. Dan kwam mijn man terug naar het dorp, hij bleef er voor twee weken en daarna, dwong zijn moeder hem opnieuw te vertrekken, dan ging hij terug naar Pakistan en bleef daar voor twee en een half jaar." (administratief dossier, stuk 11, p. 9). De argumentatie in het verzoekschrift dat het enkele jaren geleden is en het niet onlogisch is dat er enig verschil bestaat tussen de respectievelijke verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote doet geen afbreuk aan bovenstaande tegenstrijdigheid.

De Raad ontwaart verder nog een anomalie in de door verzoeker geschetste chronologie van de gebeurtenissen. Hij verklaarde immers dat zijn huwelijk negen à tien jaar geleden plaatsvond (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4), dus in 2000-2001. Anderhalf tot twee jaar na zijn huwelijk, 2002-2003, zou zijn broer zijn vermoord (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 6 en p. 11). Twee jaar later, 2004-2005, zou zijn vader zijn neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Vervolgens zou hij in totaal ongeveer 5 jaar in Pakistan hebben verbleven (administratief dossier, stuk 3, p. 6), dus tot 2010. Dit strookt echter niet met zijn bewering rond maart 2008 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Evenmin valt dit te rijmen met zijn bewering anderhalf jaar geleden te zijn ontvoerd (administratief dossier, stuk 17, p. 2).

2.5.5. In het licht van wat voorafgaat kan ook aan verzoekers bewering dat hij na zijn definitieve terugkeer naar Afghanistan samen met zijn echtgenote werd ontvoerd en een maand werd vastgehouden, geen geloof worden gehecht. De Raad acht het overigens opmerkelijk dat Mullah M. geen gebruik zou hebben gemaakt van verzoekers jarenlange afwezigheid om zijn echtgenote lastig te vallen en haar desgevallend proberen te ontvoeren. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat het conflict met Mullah M. rond zijn echtgenote draait. Verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen echter op geen enkel ogenblik melding gemaakt van problemen die zijn echtgenote zou hebben ondervonden tijdens zijn afwezigheid.

Ook de manier waarop verzoeker beweert te zijn ontsnapt, namelijk dat hij en zijn echtgenote zijn kunnen vluchten doordat zij met een spijker een gat in de muur hadden gemaakt, zij vervolgens 's nachts zes of zeven uur te voet zijn gegaan, waarna zij autolichten zouden hebben opgemerkt en aan die persoon zouden hebben gevraagd om hen naar Lashmak te brengen, naar het huis van de zoon van zijn tante (administratief dossier, stuk 3, p. 12), komt de Raad hoogst onwaarschijnlijk over.

2.6. De door verzoeker neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van de Afghaanse ambassade kan slechts aantonen dat hij inderdaad in Iran was alvorens naar België te vluchten, maar vormt geen bewijs van de door hem opgeworpen vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de brief van het Rode Kruis waarbij enkel wordt aangetoond dat een bericht is gestuurd naar zijn schoonzus in Ghazni, niets meer en niets minder. Zijn trouwboekje en taskara geven enkel een aanwijzing van zijn nationaliteit maar vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. Gelet op wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

De Raad schaaft zich achter deze motieven die door verzoeker geenszins weerlegd worden. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het

Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij inderdaad geen contact had met zijn familie terwijl hij in Pakistan verbleef omdat hij weliswaar probeerde brieven te sturen maar die nooit ter bestemming zijn geraakt stelt de Raad vast dat dit strijdig is met zijn verklaringen tijdens het gehoor van 11 juli 2011 (p. 5) waarin hij stelt dat als iemand (in Pakistan) op bezoek kwam van zijn regio hij brieven via hen zond. Hij kon vaak brieven zenden. Vervolgens stelt verzoeker dat hij weinig, korte brieven zond. Verzoeker heeft nooit vermeld dat de brieven niet toekwamen. Zijn uitleg overtuigt niet.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft werd verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij zijn beweerde verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor zijn vertrek naar België niet aannemelijk kan maken omwille van weinig coherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en gelet op zijn gebrekkige geografische en politieke kennis van zijn regio van herkomst. Verweerder onderstreept dat de bestreden beslissing omstandig toelicht waarom verzoeker in voorliggend geval niet overtuigt. Zo blijkt uit de bestreden beslissing (i) dat verzoekers opeenvolgende verklaringen grote tegenstrijdigheden bevatten met betrekking tot zijn verblijfplaatsen gedurende de laatste jaren, de vraag of hij al dan niet contact onderhield met zijn gezin toen hij in Pakistan verbleef, en zijn activiteiten tijdens zijn verblijf in Pakistan; (ii) dat zijn verklaringen dienaangaande tevens strijdig zijn met deze afgelegd door zijn echtgenote in het kader van haar asielprocedure; (iii) dat hij slechts twee districten kende in de provincie Ghazni; (iv) dat hij weinig tot geen informatie kon verschaffen over prominente figuren in zijn regio van herkomst; (v) dat hij verkeerdelijk verklaarde dat er internationale troepen, meer bepaald Polen gelegerd waren in Ghazni sinds de overgangsregering; (vi) dat hij geen namen van dorpen kon geven tussen Binisang en Bakawol; (vii) dat hij slechts één naam van een buurdorp kon geven van Binisang etc. Daarnaast worden in de bestreden beslissing terecht bedenkingen geformuleerd bij volgende vaststellingen: (i) dat verzoeker zijn echtgenote, moeder en kind zomaar achterliet in Afghanistan toen hij naar Pakistan vertrok, dit terwijl zijn echtgenote ook problemen zou hebben gekend; (ii) dat verzoeker nauwelijks contact had met zijn gezin toen hij in Pakistan verbleef; (iii) en dat hij evenmin de situatie en de ontwikkelingen in zijn regio van herkomst opvolgde ondanks het feit dat hij zijn familie had achtergelaten.

Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en stelt dat deze te wijten zijn aan een slecht begrip van zijn verklaringen en bijkomend verklaard kunnen worden door het feit dat de gebeurtenissen gedateerd zijn.

Verzoeker herhaalt dat zijn moeder hem onder druk zette om Afghanistan te verlaten, nu zijn broer en zijn vader al waren omgebracht. Verzoeker werpt verder op dat hij onvoldoende mogelijkheden had om zijn gezin mee te nemen en dat zijn vrouw in mindere mate gevaar liep omdat Mullah M. (...) haar niet wilde ombrengen, maar met haar wilde trouwen. Bovendien leefden zijn vrouw en zijn moeder ondergedoken in Bakawol. Verzoeker bevestigt dat hij geen contact had met zijn familie toen hij in Pakistan verbleef omwille van praktische problemen. Hij probeerde wel een aantal brieven op te sturen, maar deze zijn nooit toegekomen. Verzoeker werpt tenslotte op dat het niet onlogisch is dat hij in Pakistan geen toegang had tot de media, gelet op zijn moeilijke levensomstandigheden.

Verzoeker stelt inderdaad meer dan twee districten te kennen, maar gelet op de stress kon hij er wellicht niet onmiddellijk opkomen. Hij meent ook er tijdens het eerste gehoor meer dan twee vermeld te hebben. Verzoeker bevestigt dat hij als vrijwel ongeschoolde arbeider niet bezig was met de aardrijkskunde van de provincie of het land. Bovendien was hij ook al jaren weg uit Ghazni en had hij een zware periode achter de rug. Verzoeker merkt op dat hij rekening houdend met zijn profiel enerzijds, zijn achtergrond en zijn schoolniveau, en de tijdspanne tussen zijn effectief verblijf in Afghanistan en de gehoren in België anderzijds behoorlijk wat informatie heeft kunnen geven over zijn streek van herkomst en de autoriteiten die er van belang waren. Dat hij tijdens het tweede gehoor wellicht bepaalde informatie kon hebben, die hij niet had tijdens het eerste gehoor is logisch te verklaren, aangezien hij hier in België uiteraard meer toegang heeft tot de media en ook meer geïnteresseerd is in de gebeurtenissen in Afghanistan, nu hij deze als buitenstaander kan volgen.

De Raad wijst erop dat hierboven reeds gesteld werd dat de aangehaalde feiten met betrekking tot Mullah M. (...) niet geloofwaardig zijn.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het komt de commissaris-generaal toe te beoordelen of uit de verklaringen van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit of land van herkomst of vroegere gewone verblijfplaats voldoende aantoot. Bij de beoordeling van de redenen voor de vlucht en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten (RvV (Algemene Vergadering) nr. 45 395 van 24 juni 2010).

Terecht heeft de commissaris-generaal kunnen besluiten dat verzoeker die volgens zijn verklaringen school gelopen heeft een niet overtuigende kennis had van de streek waarvan hij stelt verbleven te hebben in Afghanistan.

Wat de voorgelegde documenten betreft stelt de bestreden beslissing: *“De documenten die u voorlegde en die een indicatie zouden kunnen zijn van uw verblijf, doen hierover echter verdere vragen rijzen. Zowel uw taskara als uw trouwboekje blijken te zijn afgehaald in de stad Kabul (zie documenten). U verklaarde dat u een trouwboekje ging halen in Kabul omdat u nadat u problemen kreeg, moest bewijzen dat uw echtgenote werkelijk uw echtgenote was (gehoorverslag CGVS II, p. 10). Opmerkelijk hieraan is dat u trouwde net voor de val van het talibanregime (gehoorverslag CGVS II, p. 4). U zou dan anderhalf jaar later, na de val van het talibanregime dus, pas problemen hebben gekregen. Toch blijkt u te beschikken over een huwelijksboekje dat afgeleverd werd door de taliban in Kabul. Ook uw taskara werd afgehaald in de stad Kabul, om voor u onbekende redenen (gehoorverslag CGVS I, p.3). Hieruit dient te worden afgeleid dat u ook over uw documenten, weinig coherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Wat betreft de getuigenverklaring van de rechtbank, dient te worden benadrukt dat deze weliswaar stelt dat uw ouders in Binisang geleefd hebben en dat u momenteel in België verblijft, maar opmerkelijk genoeg ook vanuit een adres in Kabul werd opgestuurd. U legde een brief neer die uw schoonzus u zou hebben gestuurd vanuit Ghazni. Een dergelijk document toont, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent uw verblijfplaatsen en u wel zeer fragmentarische kennis van uw herkomstregio (zie infra), niet aan dat u of uw echtgenote daar werkelijk geleefd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Ook wat betreft de *laisser passer* die u voorlegde uit Iran dient te worden opgemerkt dat deze hiertoe geen sluitend bewijs vormt.”*

Verzoeker weerlegt dit niet en stelt dat de getuigenverklaring gewoon vanuit Kabul werd opgestuurd omdat de post van daaruit betrouwbaarder is dan vanuit Gazni. Dit overtuigt niet als weerlegging van de bovenvermelde motieven. De Raad schaart zich achter bovenvermeld motief.

Verzoeker biedt als asielzoeker geen reëel zicht op zijn verblijfssituatie/afkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, zodat hij door eigen toedoen de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over hun werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen en afkomst, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS